

Arrest

nr. 124 118 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter JP LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 april 2014 een tweede asielaanvraag in op de luchthaven van Zaventem. Hij had op 28 januari 2014 reeds een eerste asielaanvraag ingediend, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen resp. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geweigerd. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst.

1.2. Op 29 april 2014 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een tweede beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Gambia

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument

Art.3, eerste lid, 5° - Is met het oog op weigering van toegang gesignaleerd, in het SIS/ANG

[...]

In uitvoering van artikel 53bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en de verwijdering van “vreemdelingen, wordt betrokken teruggeleid naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.”

1.3. Op 5 mei 2014 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van een meervoudige asielaanvraag.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in onder meer de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, *quod in casu*, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.6. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugnrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Verzoekende partij heeft op de vijftiende en laatste nuttige dag na de betekening van de bestreden beslissing onderhavige vordering tot schorsing ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugnrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Verwerende partij is in haar nota de mening toegedaan dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoot. Zij is van oordeel dat de verzoekende partij niet de vereiste diligentie aan de dag heeft gelegd door 15 dagen te wachten alvorens onderhavige procedure in te leiden.

Verzoeker beroept zich op artikel 3 van het EVRM. Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 van het EVRM (cfr. punt 2), kan de Raad er niet toe overgaan om de grief die verzoeker in het kader van artikel 3 EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat verzoeker zou nagelaten hebben diligenter te handelen, daar waar verzoeker nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd. Bovendien wordt de bestreden beslissing pas uitvoerbaar op het moment dat de asielaanvraag behandeld werd, wat geschiedde op 5 mei 2014. Mocht verzoeker voor deze datum de bestreden beslissing aangevochten hebben, zou dit verzoekers belang bij de vordering in het gedrang hebben gebracht.

De stelling van verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden.

De ingestelde vordering vertoont wel degelijk een uiterst dringend karakter.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende

noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. Naast de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM alsook van de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen),¹⁹ (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.3.4. Verzoeker voert aan dat hij een nieuw element aanvoerde, meer bepaald een e-mail van zijn broer waarin de feiten die hij aanvoerde in het eerste asielrelaas, bevestigd worden. Gelet op de weigering van de adjunct-commissaris om op grond hiervan de asielaanvraag in overweging te nemen, voert verzoeker in essentie aan dat hij hiertegen dient te beschikken over een beroep in volle rechtsmacht met automatisch schorsend karakter. Hij verwijst daarbij naar de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift. In essentie komt het middel er op neer dat hij bij terugkeer riskeert blootgesteld te worden aan een situatie waarbij hij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en de bestreden beslissing hierom ook het verbod van *refoulement* schendt.

3.3.5. De Raad dient vooreerst te benadrukken dat de in punt 1.3. bedoelde beslissing niet de bestreden beslissing is. Het commissariaat-generaal is in deze geen verwerende partij en kan zich dan ook niet verweren op de door de verzoekende partij geuite kritiek.

Verweerder heeft de bestreden beslissing getroffen omdat verzoeker niet beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten, wat verzoeker niet betwist, en wachtte met de uitvoering van de genomen terugdrijvingsmaatregel totdat er een beslissing komt over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Die is er gekomen met de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 5 mei 2014, genomen door de adjunct-commissaris. Ter terechtzitting legt verzoeker het bewijs neer dat hij op 14 mei 2014 eveneens een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. Het is in deze vordering dat de grieven ten aanzien van de weigering van zijn tweede asielaanvraag dienen te worden behandeld. Verzoeker toont niet aan dat hij het risico op *refoulement* en bijgevolg op schending van artikel 3 van het EVRM niet kan verhinderen met het instellen van deze vordering, in voorkomend geval met het vragen van de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.3.6. De adjunct-commissaris heeft in casu vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die vereisten dat zijn asielaanvraag aan een nieuw onderzoek ten gronde zou worden onderworpen. De door de adjunct-commissaris gedane beoordeling dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 van het EVRM bepaalde norm. Gelet op deze inschatting van de daartoe gespecialiseerde instantie kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullend onderzoek zou dienen verricht te hebben omtrent de situatie voor verzoeker bij terugkeer Gambia.

Nergens is bepaald dat verweerder een onderzoek naar een mogelijke schending van voormelde verdragsbepaling niet mag laten doen door een meer competent en specifiek hiertoe opgericht bestuur en dat hij, in een situatie zoals in casu, zou gehouden zijn om nog eens over te gaan tot een eigen appreciatie van verzoekers situatie. Indien verzoekende partij meent dat artikel 3 van het EVRM is geschonden dient zij op precieze wijze aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die in die richting wijzen en mag van haar verwacht worden dat zij nauwkeurig aanduidt welke nieuwe gegevens er bestaan die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie die maken dat de voorgaande beoordelingen achterhaald zijn.

3.3.7. Voor zover dient begrepen te worden dat volgens verzoeker artikel 13 van het EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM geschonden wordt omdat de Raad als annulatierechter ter zake geen onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de Raad op te merken dat verzoekers stelling niet kan gevolgd worden, aangezien de Raad als annulatierechter alle elementen kan beoordelen die door verzoeker zouden worden aangevoerd die wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals onder randnummer 3.3.6. reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker geen zulke elementen aangevoerd.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing hem *“bloomstelt aan het reëel risico op mishandeling zoals hierboven werd aangetoond (...) en het lijden van levensbedreigende gevangenschap onherstelbaar en onomkeerbaar is.”*

De redenering van de verzoekende partij kan in casu niet gevolgd worden. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van enige andere hogere rechtsnorm aannemelijk heeft gemaakt zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van

dat middel. Verder is er geen sprake van een evident nadeel bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen die een mogelijke verwijdering van de verzoekende partij als gevolg zou hebben.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde om de toekenning van een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden. Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT